

"אחד הדברים, לעניות דעתי, שהופכים את השירות בצבא לחוויה משמעותית ומעצבת, הוא הנקודה הזו של התמודדות ראשונית אמיתית עם החיים. בצבא אנו נדרשים לעבוד תחת לחץ, להפסיק לעשות חשבונות עם חברים, לעזור כי חשוב לי לעזור, להוציא מעצמי יותר. להתאמץ. להזיע. להתמודד עם קשיים ועם שאלות. על מה אני רוצה להקפיד? על מה אפשר ואולי אפילו צריך, לוותר? אנחנו כבר לא בחממה המדהימה והחשובה כל כך של הישיבה. אנחנו ניתקל בתופעות עצובות של חוסר אכפתיות, של חוסר רצון לתרום, של עייפות. לפעמים גם סתם רשעות..

אנחנו נצטרך מתוך התורה שלמדנו ומתוך האישיות שבנינו בישיבה, לתת תשובות לשאלות שיעלו.

כמה באמת אכפת לי?

כמה באמת אני מאמין שאני עושה את הדבר הנכון?

כמה אני אמיתי וכמה אני עושה הצגות?

כמה אני משתדל?

האם אני נותן את כל כולי?

האם זה חשוב לי?

למה זה חשוב לי?

עבודת המידות היא אבן יסוד בעבודת ה' שלנו במשך כל החיים, וכעת היא עומדת במבחן לא פשוט. המידות הטובות שלנו וההרגלים החשובים שקנינו במשך השנה וחצי האלו בישיבה, צריכים לשמש אותנו כמצפן שמראה לנו את המשך הדרך.

לחייך כל בוקר, לתת יחס, לתמוך, להתמיד בלימוד, לשמור על פה נקי, על ראש נקי, על עין טובה-זו החובה והזכות שלנו. להיות חיילים טובים, אנשים טובים. קדושים"

(סגן משנה ארז אורבך הי"ד שנרצח אתמול בפיגוע הדריסה בארמון הנציב, תלמיד ישיבת ההסדר בני עקיבא במעלות, מתוך דברים שכתב בחוברת ישיבתית בסוף שיעור ב')